Вилітають – лиш стопи дзвенять,
аж майдан задрижав, розспівався.
Наче курява, стукіт піднявся,
мов туман, коли вітер шугне,
буря кроків пливе в запашне,
промінливе повітря та гне
по дорозі усе, мов солому.
На піску, на камінню дзвінкому
в бігу ноги скресали вогня.
Ні, даремно було би спинять,
ваші обрії, ваша земля вся.

П’яний ранок – кучеряве дівча
на життя та на смерть поцілує.
Наче іскри летять з обруча,
в весняній, закосиченій кузні,
це так сонячні стріли дзичать,
коли б’ють вас у груди потужні,
коли обрії головокружні
приманливо розкриють глибінь
і запрошують тут, куди тінь,
наче яструб, над серцем колує.
Підорвавшись стрілою з землі,
вигук ваш залунає навколо.
Попід небом, що в синій імлі,
недосяжне, таємне, холодне,
розгорнулось, мов книга безодні,
розстелилось в дрімучі лани,
хвилюванням тремкої струни
переливний роздзвониться голос.

Раннє сонце – молоде оленя
прибігає з-за лісу до вас.

Пролітають – лиш стопи дзвенять,
лиш майдан під ногами співа.